

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

5. De nonnullis impedimentis profectus spiritualis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

CONSID. V.

De nonnullis impedimentis
profectus spiritualis.

I. Impedit profectum spirituale ignorantia sui. *Qui nihil curit. De prob. c. 2. j.*

PAUCA hęc feligam ex multis. *Apoc. 4.*

1. Est ignorantia sui, & cęcitas in iis quę concernunt miserum statum interiorem: ut merito de illo dicatur: *Comederunt alieni robur ejus, & ipse nescivit, sed & cani effusi sunt in eo, & ipse ignoravit.* quę omnia ostendunt statum interiorem debilem, & infirmum; & quod maxime dolendum, istam miseriam non cognosci, quod accidisse videmus Episcopo Laodiceę in Apocalypsi, qui dicebat: *Dives sum & nullus egeo, & nihilominus coram Deo erat pauper & nudus, & cęcus, & propterea verē miser & miserabilis, cui propterea suaderetur, ut emat aurum ignitum, & collyrio inungat oculos.* Possunt illi dicere quod Vates Regius: *Ad nihilum redactus sum & nescivi.* Hęc porro ignorantia provenit ex eo quod effusi in exteriora, interiora nostra non scrutemur, ut oportet, & aliorum de nobis bona existimatione contenti simus, cum tamen illa falsa sit, ut patet in altero illo Episcopo, de quo ibidem dicitur: *Nomen habes quod vivas & mortuus es.* Homo videt in facie, Deus autem in-

tuetur cor. Sumus ex illis, quos notat Seneca, qui neminem tardius conveniunt, quā seipso, qui ad alia semper evolant, quia secum esse non possunt; quibus multum proderit S. Bernardi monitum, ut frequenter anima ad se redeat, advocet rationem, convocet affectus, seipsum verbis conveniat, increpet minis, solliciter monitis, urgeat accusationibus: quia, inquit, cor meum dereliquit me, & necesse habeo ad meipsum, imō ad alterum me loqui, atque id interim tanto amplius, quanto sum minus adhuc reversus ad cor, reversus ad me, & unitus mihi ipsi. *De transg. c. 12.*

Quid verō in hoc regressu in teipsum propterea facere debeas, habes speciatim digestum à Richardo à S. Victore, viro in istis perspicacissimo. Primum est, inquit, ut redeas ad teipsum, intres ad cor tuum, discas aestimare teipsum. Discute quid sis, quid fueris, quid esse debueris, quid esse poteris: quid fueris per naturam, quid modō sis per culpam, quid esse debueris per industriam, quid esse poteris per gratiam; hęc porta, hęc scala, hęc introitus, iste ascensus, hac intratur ad intima; hac elevamur ad summa. *In sent.*

Secundum impedimentum est nimia animi mollities, nimia erga nos indulgentia, ac quod inde sequitur, non satis frequens de no-

V u u 3 bis

Ibidem.

bis victoria, dicimus enim quod ille apud S. Bernardū: Ego quod possum, possum, & nihil ultra; tu si hęc sis, aliter sentias: sibi conluunt inutilia perizomata folliorum, nec audiunt illud Apostoli; *Omnia possum in eo qui me confortat*: in hoc summum ad profectum momentum ponebat S. P. Ignatius, & post eum S. Xaverius, si homo se semper vincere conaretur: & si bene attendis ad Christum in Apocalypsi Episcopis ibi nominatis vias ad perfectionem aperientem; videbis illum omnes ad vincendum pręmio aliquo provocare. Atque ad hoc non spectandum, quid ex te possis; sed Dei subsidium semper petentibus in promptu esse: nam qui sperant in Domino, mutabunt fortitudinem, quia scilicet à sua, quę potius infirmitas est, quàm fortitudo, transibūt in participatam Dei fortitudinem: sicut Paulus, qui expertus dicebat:

2. Cor. 10. *Cum infirmor, tunc potens sum*; ut & illi Israëlita; de quibus dictum est:

Heb. 12. *Convaluerunt ex infirmitate, fortes facti sunt in bello, castra verterunt exterorum.*

3.
Incon-
stantia.
*In osto
punctis.*

Tertium impedimentum est inconstantia; quam stultorū propriam, ait S. Bernardus: Stultis, inquit, nihil diu placet; nam tales quod non habēt cupiunt, & quod habent, fastidiunt; inchoata ante consummationem deserunt, &

inchoanda ante tempus apprehendunt: quod vitium nostrę naturę esse advertit Seneca: *Judicia nostra non tantum prava, sed etiam levia sunt; fluctuamus, aliudque ex alio comprehendimus; petita relinquimus, relicta repetimus, alternę inter cupiditatem nostram & pœnitentiam vices sunt.* & alibi: *Pręcipitamus, inquit, vitam nostram pręsentium tædio, futurorum desiderio: remedium hujus inconstantie est primò agenda ordinare, & stabilire, ut monet S. Bonaventura, quid primò, quid secundò, quid tertid sit faciendum, nisi fraternā charitate, aut aliqua necessitate aut obedientiā Majoris aliquantulum retardentur: in quatenus actionum ordinatione consilium Senecę, & Epicetii sequendum mihi videtur: Ille, Æstimada sunt, ait, quę aggredimur, & vires nostrę cum rebus, quas tentaturi sumus, comparandę: debet enim semper plus esse virium in latore, quàm in pondere; necesse est enim ut opprimant, quę ferente majora sunt. Epicetius verò, Si personam, inquit, quę vires tuas superat, indueris, non solum eam indecorè geres, verum eam quoque, quam sustinere posses, negliges: proverbium est: Ne matri plus filiorum sit, quàm lactis: hinc est illud monitum S. Augustini: quando aliquis non valet quod vult,*

Epist. 16.
Epist. 160.

vult, desinat plus velle, quam valet: quod secutum se ostendit S. Bernardus: Quoniam, inquit, quod volumus, non valemus, id velle cogimur, quod possumus.

De patientia & confusio.

Constanter itaque tene quæ præmissâ oratione prudenter ordinaveris; & cave hîc artes dæmonis: Vide, inquit S. Ephrem, ne te interrumpat inimicus cùm volueris legere, tædium tibi adferens, teque in mentis distractionem conjiciens, ac dicens: Fac primum rem istam, quoniam & exigua est, sicque postmodum securior leges: hæc autem omnia suggerit, ut te ab occupatione impediatur, & abducat, Id S. Pater Ignatius etiam advertit, monetque esse proprium dæmonis, ex rebus longè positis disturbare propinquas, & ex spe majoris boni futuri, neglectum boni minoris, quod est ad manum, invchere. Hanc inconstantiam mirum in modum damnabat S. Antonius: Monachus, agebat, si paucis diebus laborat, & iterum relaxatur, & rursus laborat & inde negligit, hic nihil agit, nec patientiæ perseverantiam obtinet.

In vita PP. l. 7, c. 27.

4. Ingratitudo in Deum, 8, in Cant.

Quartum impedimentum est, ingratus erga Deum animus sibi que complacens, & arrogans ea sibi quæ Dei sunt: unde rectè monet S. Bernardus; ut omnis anima quærens Deum, noverit se

præventam ab illo, & ante quæsitam, quam quærentem, ne magnū bonum in magnum sibi detorqueat malum: sic enim, inquit, de magnis bonis mala oriri non minima solent, cùm facti eximij de bonis Domini, utimur donis tanquam non datis, nec damus gloriam Deo: ita profectò, qui maximi videbantur pro accepta gratia, pro non redhibita minimi reputantur apud Deum: verè & absque dubio, eò quisque pessimus est, quo optimus, si hoc ipsum quo est optimus, adscribat sibi.

CONSID. VI.

De gravitate peccati mortalis.

Peccati mortalis malitia ex Dei præstimatione metienda, non ex hominis perverso judicio, qui bibit velut aquam iniquitatem, qui committit illud propter pugillum hordei, & fragmen panis: Deus verò ejus gravitatem ex pœnis, quæ hæctenus pro peccatis infligit; ex Filij sui, qui illa in se susceperat, tormentis acerbissimis, ex punitione apud inferos æterna luculenter ostendit: nihil aliud bonitas illa odit, quam peccatum. Sapientiæ 11. dicitur, quia nihil

1. Peccati mortalis malitia petenda ex Dei odio.